

Strážce plamene

Petr Hapka

Jste v tom po krk i když nevinně,
informovala mě věštkyň,
řekla, ať to pána neleká,
ale kdosi jede z daleka.

Vidím ženu, jak se blíží tmou,
dlaně horké, hlavu ohnivou,
no a Vám je zřejmě souzené,
stát se strážcem toho plamene.

Žertujete jaksi třeskutě,
tady máte, já jdu na kutě,
řekl jsem jí dávno odevzdán
nevyhnutelnosti chladných rán,
než mě ale k ránu objal chlad,
zkoušel jsem si do tmy malovat,
ženské tělo lehce schoulené,
vedle strážce svého plamene,
než mě ale k ránu objal chlad,
zkoušel jsem si do tmy malovat...

Jak mě svírá úsvit z ocele,
nepozvána vchází neděle,
a já dávám ruce za hlavu,
plnou názvů měst a přístavů.

Žije v Čechách nebo zámoří?
Odkud přijde, kdy se rozhoří?
Oheň, který vede ztracené,
ptám se právem strážce plamene.

Vrabci, který hopsá po římse,
zdá se, že už brzo zblázním se,
Proto na něj křiknu z plných plic,
kratochvíle z pouti a nic víc.
Kdo by věřil, že se blíží tmou,
zrovna sem ta s hlavou ohnivou,
a že právě mně je souzené,
stát se strážcem toho plamene.
Než mě ale k ránu objal chlad,
zkoušel jsem si do tmy malovat...